

„Могутній“ Бродський

Хто на Каплунівській вулиці не знав огидної типової постаті жида Бродського, що керував будинками? Носив він своє черево та кишені, набиті грішми, лише злегка кліпаючи очима у відповідь на привітання.

Кілька років тому він прийшов на Каплунівську в подертих черевиках та засмальцьованих штаних. Почав з того, що канцелярію управління будинком перевів у темне приміщення, а сам оселився в кращому, не платячи грошей, бо... то ж була канцелярія. Через якийсь час одне звільнене приміщення займає під кімнату піонерів, дістає гроші на ремонт його, а відремонтувавши, сам туди переселяється. У нову квартиру переніс ванну спільного користування; за квартиру, розуміється, не платив, бо вона вважалась за кімнату піонерів.

Далі починається торгівля квартирами. За великі гроші звільнені кімнати віддаються жидам, переважно родичам з Кременчука, звідки був він сам. З'являється тьотя Фінклер, дядя Погребецький, сестра в других Гайсинська, далі брат, племінник і так далі, без кінця. Росте замкнене жидівське коло. Бродський почуває себе паном на всю губу, одружився, має наймичку, яка щодня трусить у дворі килими... Жінка влаштовується завідувати дитячим садком, краде продукти, білизну, безплатно годує всю родину.

Бродський—уже своя людина в міліції, і через Бродського, очевидно, не безплатно, можна було прописати паспорт кожному жидові. Жидівська запосілість щодалі росла, мешканці—українці й росіяни почували себе якимись без-

правними. З кожною дрібницею треба було йти до Бродського, подати заяву, вклонитися, ждати його ласки. Жидам щороку ремонтували квартири, а українцям цього не робилося, хоч би жили вони й 30 років у тому будинку.

Далі Бродський купує для управління коня, возить безплатно свою і всі жидівські родини на дачу. Своєю підводою вивозить з двору сніг, сміття, але на це складаються рахунки, друзі-жиди їх підписують, а Бродський одержує гроші. Коли громадяни стояли в черзі в «Гастрономі», щоб одержати 200 грамів камси або 100 грамів масла, Бродський і його жінка в чергах не стояли, бо їм з крамниці масло, цукор і борошно приставляли додому ящиками, мішками. Тут рука руку мила: Бродський директорові крамниці дав квартиру, а той віддачував продуктами.

Щороку Бродський з жінкою одержували двомісячні безплатні путівки на курорти Криму й Кавказу.

Коли хто Бродському на щось скаржився, він казав: «подавайте на мене до суду». Але і в суді, і у прокурора, і в міліції—скрізь сиділи приятелі Бродського. Він керував не тільки будинками, а й життям людським. За кожним кроком жиди стежили, доносили. Коли до когось з українців прийдуть родичі або гості, Бродський обов'язково загляне в хату, щоб подивитися, що тут робиться. Люди задихалися від жидівської опіки, бо за доносом Бродського заарештовували, катували, висилали.

Особливо ж зарозумівся Бродський під час війни, коли став «начальником об'єкта». Скільки тут було знущань, образ українцям. Українці копали в дворі нікому непотрібні щілини, вкриття, а Бродський та його мардохеї вели списки тих, хто працював, за приказкою: «Ти рубай, а я буду хекати». Бродський стежив, щоб українці чергували вночі біля будинку, тоді як янкелі спочивали на перинах. Бродський кого хотів посилав на шанці. Розуміється, жиди були звільнені від цього, одержуючи від Бродського всякі посвідки. Люди мовчали, боялися сказати слово, бо вночі Бродський пришле міліціонера чи агента НКВД, і людина зникне безповоротно.

Влада Бродського була безмежна, аж ось він починає нервувати, евакуює одного за одним жидів, поки, нарешті, й сам виїхав на вокзал, востаннє безплатно використавши коня. Люди радісно зідхнули. Прийшов край жидівському пануванню. Поїхав цей типовий жид-визискувач із своїм кагалом на Волгу чи на Урал. Народ радісно зустрічав німецьку армію, що входила до міста.

К. ДУБНЯК.